

մէջ կը գտնուի և կ'օգտագործուի անուշահոտութիւններ պատրաստելու:

Հոս կը վերջանան Մալխասեանցի «Օգուտ բժշկութեան» գրքին անդամատաններուն մէջ մեր կատարած պրպտութիւնները: Հոն տեսնուած աչքառու մանր մունր սխալները ոչ մէկ կերպով կը նսեմացնեն գործին արժէքն ու օգտակարութիւնը:

Ի Ղ Զ Ե Ր

Գոցէ՛ ո՛վ Տէր պատուհաններն
Որ սրտիս վրայ կը բացուին,
Ո՛հ, ես կ'ուզեմ որ ոչ մէկ շող,
Բոց տայ վէրքիս կրակին:

Ա՛հ, թող ցամքին գետերն ամէն
Որոնք հոգւոյս կը դիմեն,
Որ չըփրփրի լիճը խաղաղ
Անուրջներուս լուսեղէն:

Աւրէ՛ ո՛վ Տէր այն ուղիներն
Ուսկից յուշեր ինձ կու գան,
Որ չարծարծեն հընոցը վառ
Կարօտանքիս մայրական:

Քանզէ՛, քանզէ՛ որոգայթներն
Որոնք որսի կը սպասեն,
Որպէս զի հոն չիյնայ հրբեր
Յոյսերէս մին ծանրաբեռն:

Թող մըշտուններ իջնեն առատ
Պարտէզիս մէջ ծաղկածին,
Որ ոչ մէկ աչք տեսնէ ցաւով,
Թօշնած վարդերն իմ սրտին:

Նոյնինքն մեծ բանասէրը չի վարանիր
իր յառաջարանը հետեւեալ գիտողութիւնով
փակելու, որ մեծ գիտնականի մը համաստեղութիւնը կ'արտացոլայնէ. «Ես չիւնայ
յեցի ոչ ժամանակ և ոչ ջանք՝ ըստ կարելւոյն
կատարեալ դարձնելու համար այս աշխատութիւնը,
բայց լաւ գիտակցում եմ որ նա հեռու է
կատարեալ լինելուց»:

Յարգանք իր խնկիլի յիշատակին:

Տ. Բ. Պ. ՄԻՍԱԳԵԱՆ

Եթէ հարկ է, պատէ՛ ո՛վ Տէր,
Սիրտըս փուշով սըրածայր,
Որ չըհըպի ոչ ոք մատով,
Իմ խոցերուս հըրավառ:

Հալէպ, 21 Սպրիլ 1950.

ԹՈՒՆԱՀՈՍ ԺՊԻՏՆԵՐ

Ո՛վ ժըպիտներ նենգաւոր,
Ո՛վ թունաւոր ծաղիկներ,
Նայուածքին տակ ձեր անոյշ
Ատեղութիւն մը թագուն,
Լարած աղեղն իր ահեղ,
Կ'ուզղէ սրտիս սուր նետեր:

Ո՛վ ժըպիտներ թունահոս
Վերջալոյսներ երփնագեղ
Որ բեհեզլին ձեր ետեւ
Ժանտ խաւարն է որ յանկարծ
Պիտի խուժէ հոգւոյս մէջ,
Երբ մաշի ձեր ժպիտը նենգ:

Հ. ԵՓՐԵՄ ՏԵՐ ՂԱԶԱՐԵԱՆ

Հալէպ, 3 Մայիս 1950.

ՀԱՅ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

Տպագրիչիս՝ Պարոն Պ. Էլէքեանին

Շարէ՛ ընկեր զըրաշար, գանձարանէն արծաթեայ
Հանէ՛ ոսկի գեղորներն աւանդափառ, մի առ մի.
Տառերու չէ՛, ով ընկեր, որ կը դաշիս դուն հիմայ,
Այլ աստղերու շողշողուն՝ անձիր սրտին Մեսրոպի...:

Շարէ՛ ընկեր զըրաշար, մըշտին ինչպէս լիօրէն
Յորենն ատուր կը ցանէ ակօսներու մէջ բերրի.
Ուզիւ խորհուրդն առած ձեւ՝ քու ժըրաջան մատներէն՝
Հայի նըման կենսատու՝ թող ամէն օր մեզ արուի:

Շարէ՛ ընկեր զըրաշար, ծովափին դէմ պիշ հսկող,
Պահապանին պէս անընդ որ փարոսներն իր անդուլ
Գիշերն ի բուն կը վառէ վրտանգի դէմ գաղտնասքող,
Խութերուն դէմ մահաստուեր՝ օտարացման մարդակուլ...:

Շարէ՛ ընկեր զըրաշար, ժամկոչն ինչպէս կը վառէ
Աւիայ՝ մոմերն հատ առ հատ հայ խորանին սրբաշող,
Ու կանթիղներն առկախեալ գմբէթներէն մարմարէ,
Ու բուրվառներ խնկարոյր՝ երազի պէս օրօրուող:

Շարէ՛ ընկեր զըրաշար, որմնադրի պէս աննրկուն՝
Ու թիզ առ թիզ կը կանգնէ տունիս ամուր հիմերով.
Հայ Գիրքերու տաճարին ո՛վ դուն բանուորն անանուն,
Կանգնէ՛ շէնքեր՝ այգալի, պալատի՛ պէս, քովէ քով...:

Շարէ՛ ընկեր զըրաշար, ինչպէս հորին մէջ մըլին՝
Աշխատանքով իր դաժան հանքագործ մը ջըլապինդ
Որ քար առ քար կը փրցնէ հարուածներով իր մուրճին
Սեւածուխն որ պիտ' դառնայ լոյս, ջերմութիւն ուժ ու խինդ:

Շարէ՛ ընկեր զըրաշար, հիւանի նըման շարէ՛ դուն
Սյդ կապարներն որ շուտով դառնան կամուրջ մ'ամրաշէն
Որ պիտ' տանի մեր կրտսին ապագայ բիւր դարերուն,
Ծիածանի պէս կապէ փառքն հին՝ նորին լուսեղէն...:

Շարէ՛ ընկեր զըրաշար, մինչեւ կապարն ափիդ մէջ
Դառնայ ոսկի՛ քերթւած, առնէ շեշտէր յաւերժի...
Սեղաններու վրայ յորդող բաժակ մը ճաճ սիրատենչ,
Դառնայ վերյուշ, դառնայ վէպ, և կամ օրօր մ'աղարծի...:

ՄԱՌԻ ԱԹՄԱՃԵԱՆ

ԲԱԶՄԱՎԷՊ

